

V L A A M S P A R L E M E N T

stuk **243** (2009-2010) – Nr. 1
ingediend op 17 november 2009 (2009-2010)

Voorstel van decreet

van de heren Peter Gysbrechts en Marnic De Meulemeester,
mevrouw Patricia Ceysens en de heer Sven Gatz

houdende wijziging van het decreet van 13 juli 2007
inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening

TOELICHTING

Vlaanderen rijdt al enige tijd mee in de kopgroep voor wat de internationale strijd tegen dopinggebruik in de sport betreft. Het decreet van 13 juli 2007 betreffende medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening is er onder meer op gericht de maatregelen op het vlak van dopingbestrijding te conformeren aan de antidopingcode van het Wereldantidopingagentschap (WADA). Vlaanderen had zich daar al eerder toe verbonden door de ratificatie van de Internationale Conventie tegen Dopinggebruik in de Sport (2005) die in de UNESCO (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization) tot stand kwam.

Bij het opmaken van het decreet medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening werd ervoor gekozen het dopingtuchtrecht in Vlaanderen te laten uitoefenen door verschillende organen, al naargelang het dopingpraktijken betreft gepleegd door recreatieve sporters (de zogenaamde 'breedtesporters') of topsporters ('elitesporters'). Waar de administratie van de Vlaamse Gemeenschap in haar schoot de dopingtuchtrechtelijke organen voor de breedtesporters inricht (de disciplinaire commissie in eerste aanleg, de disciplinaire raad in tweede aanleg) geeft men de sportfederaties waar elitesporters bij aangesloten zijn, de opdracht dit zelf te doen voor de topsporters. Zo blijft, overeenkomstig de WADA-code, hoger beroep mogelijk voor het Tribunal Arbitral du Sport (TAS) in Lausanne, dat immers een privaatrechtelijke basis heeft naar Zwitsers recht.

Hoe de tuchtrechtprocedure bij topsporters precies verloopt laat de decreetgever over aan de topsportfederaties (die dat overigens ook gezamenlijk kunnen organiseren). Wel stelt het decreet medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening basisvereisten vast die een eerlijke tuchtrechtelijke behandeling van dopingzaken moeten garanderen. Het decreet legt daarbij echter niet op of de procedure al of niet de mogelijkheid tot hoger beroep – eveneens door de topsportfederaties voorzien – moet omvatten.

De Vlaamse sportverenigingen voor elitesporters – met uitzondering van de wielverbonden – hebben in uitvoering van het decreet besloten het hen opgedragen dopingtuchtrecht samen uit te oefenen in het Vlaams Doping Tribunaal. Dat orgaan bestaat enkel uit een college dat uitspraak doet in eerste aanleg; hoger sportrechtelijk beroep is enkel mogelijk bij het TAS. Naar verluidt koos de sportwereld ervoor om geen extra mogelijkheid tot beroep in Vlaanderen te voorzien teneinde al te lange procedures te vermijden waarvan de sporter – van wie de carrière beperkt is in de tijd – het slachtoffer zou zijn.

Maar recente vonnissen van het Vlaams Doping Tribunaal over de tennissers Yanina Wickmayer en Xavier Malisse, en de verontwaardiging die daarop volgde, hebben duidelijk gemaakt dat de Vlaamse sportwereld de verplichtingen die voor de topsporter uit de WADA-code volgen, heeft onderschat. Onder andere het doorgeven van dagelijkse verblijfsgegevens (de zogenaamde whereabouts) zijn in hun consequenties niet als louter administratieve verplichtingen te beschouwen. Het driemaal onvoldoende registreren van de whereabouts (met, in het geval-Malisse, één gemiste dopingtest tot gevolg) leidde tot een schorsing van één jaar voor beide topsporters, overeenkomstig de aanbevelingen van de WADA-code. Sportrechtelijk beroep is enkel nog mogelijk bij het TAS, wat een dure en vaak tijdrovende aangelegenheid is.

In het licht hiervan is het nodig om, in het voordeel van de topsporter, een extra tucht-rechtelijke beroepsmogelijkheid in te bouwen in Vlaanderen zelf. Het decreet medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening moet daartoe expliciet de opdracht geven aan de topsportfederaties. Het voorliggende voorstel van decreet is erop gericht de daarvoor noodzakelijke wijzigingen in het decreet aan te brengen. Vanzelfsprekend blijft ook hoger beroep voor het TAS mogelijk, en doet dit alles geen afbreuk aan het recht op hoger beroep langs burgerrechtelijke en administratiefrechtelijke weg.

Peter GYSBRECHTS

Marnic DE MEULEMEESTER

Patricia CEYSENS

Sven GATZ

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Art. 2. In artikel 34, §1, eerste lid, van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening wordt na de eerste zin de volgende zin ingevoegd:

“Deze procedures dienen zowel betrekking te hebben op een behandeling in eerste als in tweede aanleg.”.

Art. 3. In artikel 35 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan §2, 3°, gewijzigd bij het decreet van 21 november 2008, wordt de zinsnede “noch, wanneer het een behandeling in tweede aanleg betreft, lid zijn geweest van het disciplinair college dat in eerste aanleg over de zaak oordeelde” toegevoegd;

2° aan §3, 2°, wordt de zinsnede “en die voorzien in een behandeling van dopingpraktijken zowel in eerste aanleg als in tweede aanleg” toegevoegd.

Art. 4. Dit decreet treedt in werking op 1 januari 2010.

Peter GYSBRECHTS

Marnic DE MEULEMEESTER

Patricia CEYSENS

Sven GATZ